

STEVE BERRY



**ALEXANDRIJSKÁ
KNIHOVNA**

STEVE BERRY

**ALEXANDRIJSKÁ
KNIHOVNA**

2012



Copyright © 2007 by Steve Berry
Translation © 2007 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2007 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ALEXANDRIA LINK,
vydaného nakladatelstvím Ballantine Books, New York 2007,
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≍ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2012

ISBN 978-80-7303-738-3

Pro Katii a Kevina

*Dva meteority,
které se dotoulaly zpátky na mou oběžnou dráhu*

PODĚKOVÁNÍ

Spisovatelé by si měli dávat pozor na zájmeno *já*. Kniha je týmová práce a tým, k němuž mám tu čest patřit, je naprostý zážrak. Takže popáté – mnohokrát děkuji. K lidem, bez nichž bych se neobešel, patří v první řadě Pam Ahearnová, moje literární agentka, která se setkala s bouří jménem Katrina, ale přestála to. Dále skvělí lidé z Random House: Gina Centrellová, výjimečná vydavatelka a mimořádně okouzující dáma; Mark Tavani, můj redaktor, momentálně již ženatý muž, který je daleko moudřejší, než by napovídal jeho věk; Cindy Murrayová, která se po každé přímo překonává v oblasti publicity; Kim Hoveyová, jejíž marketingové dovednosti se vymykají jakémukoli popisu; Beck Stvan, talentovaný umělec s úžasným okem na obálky; Laura Jorstadová, která se opět dokonale vypořádala s korekturami; Carole Lowensteinová, která se vždycky postará, aby se stránky dobře četly; a konečně všichni v odděleních propagace a odbytu, bez jejichž mimořádného úsilí se nedá dosáhnout naprosto ničeho.

Ještě jeden člověk zasluhuje zvláštní zmínku: Kenneth Harvey. Ken mě před pár lety na večeři v Jižní Karolíně nasměroval k libanonskému učenci jménem Kamal Salíbí a ke svérázné teorii, z níž nakonec vznikl tento román. Nápady se líhnou v těch nejpodivnějších chvílích a z nejnečekanějších podnětů – a je úkolem spisovatele, aby je rozpoznal. Díky, Kene.

A také mám ve svém životě novou Elizabeth – chytrou, krásnou a milující. Má osmiletá dcera Elizabeth je pro mě samozřejmě trvalým zdrojem radosti. A v neposlední řadě je tato kniha věnována mým dvěma dospělým dětem, Kevinovi a Katii, díky nimž se cítím starý i mladý zároveň.

Dějiny jsou extraktem důkazů, které přežily z minulosti.

OSCAR HANDLIN, *Pravda v historii* (1979)

Od prvního Adama, jenž spatřil noc a den a tvar své vlastní ruky, si lidé vymýšlejí příběhy a zaznamenávají do kamene, do kovu či na pergamen cokoli, co patří ke světu nebo co stvořily sny. Zde je ovoce jejich práce – Knihovna. Malověrní říkají, že kdyby shořela, shoří s ní dějiny. Kdepak. To nekonečno knih zrodila neutuchající lidská práce. I kdyby z nich nezůstala ani jediná, člověk by opět zplodil každou stránku a každý řádek.

JORGE LUIS BORGES, o Alexandrijské knihovně

Knihovny jsou paměť lidstva.

JOHANN WOLFGANG VON GOETHE

Prolog

Palestina
duben 1948

George Haddád hleděl na muže připoutaného k židli a docházela mu trpělivost. Vězeň se mu trochu podobal; také měl snědou pleť, orlí nos a hluboko posazené oči Syřana či Libanonce. Ale cosi na něm Haddádovi prostě vadilo.

„Ptám se už naposledy: Kdo jste?“

Haddádovi vojáci toho neznámého chytili před třemi hodinami, těsně před rozbřeskem. Šel sám, neozbrojen, což bylo čiré šílenství. Jakmile se Britové loni v listopadu rozhodli rozdělit Palestinu do dvou států, arabského a židovského, rozhořela se mezi oběma stranami válka. A přesto ten hlupák vpochodoval rovnou do arabské pevnosti, nijak se nebránil a od chvíle, kdy ho připoutali k židli, neřekl ani slovo.

„Copak mě neslyšíte? Ptám se vás, kdo jste.“ Haddád mluvil arabsky a ten muž mu očividně rozuměl.

„Jsem Strážce.“

Haddádovi taková odpověď nic neříkala. „Co to má znamenat?“

„Jsme ochránci vědění.“

Haddád neměl na hádanky náladu. Zrovna včera zaútočilo na nedalekou vesnici židovské podzemní hnutí. Židé nahnali čtyřicet Palestinců, mužů i žen, do lomu a postříleli je. Nebylo to nic neobvyklého. Araby vraždili a vytlačovali systematicky. Půdu, na níž jejich rodiny sídlily šestnáct set let, jim konfiskovali. To, co se dělo, byla *nakba*, pohroma. Haddád toužil vypadnout ven a bojovat s nepřitelem, a ne tady poslouchat nesmysly.

„Všichni ochraňujeme nějaké vědění,“ prohlásil. „To moje spočívá v tom, jak zadupat do země každého sionistu, kterého najdu.“

„Právě proto jsem přišel. Válka není nutná.“

Ten chlap byl padlý na hlavu. „Copak jste slepý? Židé se sem hrnou a drtí nás. Nic jiného než válka nám nezbyvá.“

„Podceňujete židovské odhodlání. Přežívají po staletí a budou přežívat i dál.“

„Tahle země je naše. Vyhrájeme.“

„Existují věci mocnější než kulky a mohou vám přinést vítězství.“

„To je pravda. Třeba bomby. Máme jich spousty. Rozdrtíme vás zlodějské sionisty do posledního.“

„Já nejsem sionista.“

Vězeň to pronesl klidným tónem a pak se odmlčel. Haddád dospěl k názoru, že by měl s tímhle výsledkem skončit. Na slepé uličky nemá čas.

Vtom ten muž prohlásil: „Přicházím z knihovny, abych si promluvil s Kamalem Haddádem.“

Haddádův hněv ustoupil a vystřídal ho zmatek. „To je můj otec.“

„Řekli mi, že žije v téhle vesnici.“

Haddádův otec byl akademik, studoval dějiny Palestiny a přednášel na univerzitě v Jeruzalémě. Byl to muž mohutné postavy i hlasu, vřelého smíchu i srdce. Poslední dobou vystupoval jako emisar při jednáních mezi Araby a Brity, snažil se zarazit masové židovské přistěhovalectví a předejít *nakbě*. Ale byla to marná snaha.

„Můj otec je mrtvý.“

Ve vězňových bezvýrazných očích poprvé prokmitl zájem. „To jsem nevěděl.“

Haddádovi se vybavila vzpomínka, kterou by rád navždy zapomněl. „Před čtrnácti dny si strčil do pusy hlaveň pušky a vystřelil si mozek z hlavy. Zanechal vzkaz, ve kterém stálo, že už nedokáže přihlížet zkáze své domoviny. Připadal si osobně odpovědný za to, že sionisty nezastavil.“ Haddád vrazil Strážci před obličej revolver. „Proč se po otci sháníte?“

„Měl jsem mu předat informaci. Že ho zveme.“

V Haddádovi znovu vzkypěl vztek. „O čem to žvaníte?“

„Váš otec se těšil velké úctě. Byl to učenec oprávněný sdílet naše vědění. Proto jsem přišel – abych ho pozval, ať je sdílí.“

Mužův klidný hlas zasáhl Haddáda jako vědro vody vychrstnuté do plamenů. „Co měl sdílet?“

Strážce zavrtěl hlavou. „To jsem směl říct jen jemu.“

„Je mrtvý.“

„To znamená, že místo něj bude pozván někdo jiný.“

O čem to ten chlap vykládá? Haddád zajal hodně Židů – mučil je, aby od nich vyzvěděl, co se dá, a ty trosky, které z nich zbyly, nakonec zastřelil. Před *nakbou* Haddád farmařil, pěstoval olivy, ale stejně jako otce ho lákala akademická dráha a chtěl pokračovat ve studiu. Teď to nepřipadalo v úvahu. Z odvěké vlasti Arabů kus vyřízli a založili na něm stát Izrael. Svět zřejmě chtěl odškodnit Židy za holocaust – a udělal to na účet palestinského lidu.

Haddád zapíchl muži hlaveň mezi oči. „Právě jsem se pozval. Řekni mi o tom vědění.“

Zajatcovy oči jako by jím pronikly skrznaskrz a na okamžik se ho zmocnila podivná tíseň. Tenhle emisar očividně čelil kritickým situacím i dřív. Haddád jeho srdatost chtěl nechtěl obdivoval.

„Vedete válku, která je zbytečná, proti nepříteli, který má mylné informace,“ prohlásil ten muž.

„Při Božím jménu, o čem to mluvíte?“

„To se dozví příští pozvaný.“

Dopoledne pomalu vrcholilo. Haddád se potřeboval jít vyspat. Doufal, že se od zajatce dozví identitu některých Židů z podzemního hnutí, snad dokonce těch zrud, které včera povraždily ty vesničany. Prokletí Britové zásobovali sionisty puškami a tanky. Zato Arabům celé roky zákonem zakazovali vlastnit zbraně a tím je nesmírně znevýhodnili. Arabové sice měli početní převahu, ale Židé byli na válku lépe připraveni a Haddád se obával, že jejím výsledkem bude legitimizace státu Izrael.

Znovu pohlédl do toho nepoddajného odhodlaného obličeje, do očí, které před ním ani na okamžik neuhýbaly, a pochopil, že ten člověk se nebojí zemřít. Zabíjení se pro Haddáda během

posledních několika měsíců stávalo čím dál snazší. Židovské ukrutnosti mu pomohly ulevit tomu málu, co zbývalo z jeho svědomí. V pouhých devatenácti mu srdce ztvrdlo na kámen.

Ale válka je válka.

Stiskl spoušť.

PRVNÍ ČÁST

1

Kodaň, Dánsko úterý 4. října, současnost 1:45

Cotton Malone se ocitl tváří v tvář problému. Venku přede dveřmi jeho antikvariátu stála jeho bývalá manželka, poslední osoba pod sluncem, kterou by tam čekal. Postřehl v jejích unavených očích paniku, vybavil si, jak naléhavě znělo bušení, kterým ho před pár minutami probudila, a okamžitě ho napadlo, že jde o syna.

„Kde je Gary?“ zeptal se.

„Ty hajzle! Unesli ho. Kvůli tobě. Unesli ho.“ Vrhla se na něj a tloukla ho pěstmi do ramen. „Ty odpornej hajzle!“ Když ji popadl za zápěstí, aby ji zarazil, rozplakala se. „Právě kvůli tomu jsem tě opustila. Myslela jsem si, že od toho budu mít navždycky pokoj.“

„Kdo Garyho unesl?“ Místo odpovědi se dočkal jen dalších vzlyků. Aniž by jí přestal svírat paže, naléhal: „Pam, poslouchej mě přece! Kdo Garyho unesl?“

„Jak to mám sakra vědět?“

„Co děláš tady? Proč jsi nešla na policii?“

„Protože mi to zakázali. Řekli mi, že jestli o policii jen zavádím, tak Garyho zabijou. Tvrdili, že se o tom dozvědí, a já jim věřím.“

„Komu? O kom to mluvíš?“

Vykroučila se z jeho sevření a tvář jí zaplavil vztek. „Nevím. Řekli mi jen, že mám dva dny počkat, pak mám odjet sem a dát ti tohle.“ Prohrabovala se v kabelce, až našla telefon. Po tvářích se jí řinuly slzy. „Prý se máš připojit na internet a zkontrolovat si e-mail.“

Slyšel správně? Připojit se na internet a zkontrolovat si e-mail?

Otevřel telefon a podíval se na frekvenci. Dost megahertzů, aby perfektně fungoval po celém světě. Malone se zamyslel. Najednou si připadal zranitelný. Na Højbro Plads vládlo ticho. Touhle pozdní noční dobou se po náměstí nikdo neprocházel.

Probudily se v něm instinkty.

„Pojď dovnitř.“ Vtáhl Pam do obchodu a zavřel dveře. Nikde nerozsvítil.

„Co se děje?“ zeptala se hlasem sevřeným strachy.

Díval se na ni. „Nevím, Pam. To pověz ty mně. Našeho syna unesli a ty dva dny čekáš, než o tom někomu řekneš? Nepřišlo ti to jako šílenost?“

„Nechtěla jsem ohrozit jeho život.“

„A já bych ho snad ohrozil? Copak jsem to někdy nějak udělal?“

„Jo, tím, že jsi, kdo jsi,“ opáčila ledově a Maloneovi se rázem vybavilo, proč už s ní nežije.

A najednou mu něco došlo – nikdy dřív za ním v Dánsku nebyla. „Jak jsi mě našla?“

„Řekli mi, kde bydlíš.“

„Kdo, krucinál?“

„Já nevím, Cottone. Dva muži. Ale mluvil jen jeden. Vysoký, tmavovlasý, s nevýrazným obličejem.“

„Američan?“

„Jak to mám vědět?“

„Jak mluvil?“

Zdálo se, že už se trochu sebrala. „Ne, Američan to nebyl. Měl přízvuk. Evropský.“

Malone mávl telefonem. „Co mám dělat s tímhletem?“

„Prý si máš otevřít e-mail a tam najdeš vysvětlení.“ Nervózně se rozhlédla po policích tonoucích ve tmě. „Bydlíš nahore, vid?“

To, že žije nad obchodem, jí musel prozradit Gary. On sám to neudělal. Co loni opustil práci na ministerstvu spravedlnosti a odjel z Georgie, mluvili spolu jen jednou – přede dvěma měsíci, v srpnu, když odvezl Garyho domů z prázdnin, které spolu strávili. Chladně mu tehdy oznámila, že Gary není jeho vlastní syn. Narodil se prý ze vztahu, který měla před šestnácti lety

– reagovala jím na jeho nevěru. Od té doby se s tou noční můrou vyrovnával, ale ještě se mu to nepovedlo. Nicméně v jednom si jasno udělal – že s Pam Maloneovou nechce už nikdy v životě mluvit. Co si bude potřeba vyříkat, to si vyřiká přímo s Garym.

Jenže jak se zdálo, situace se změnila.

„Jo,“ odpověděl. „Nahore.“

Vešli do jeho bytu a Malone se posadil k pracovnímu stolu. Zapnul laptop a čekal, až nastartuje. Pam se konečně vrátila sebekontrola. To jí bylo podobné – nálady se u ní střídaly ve vlnách. Nebetyčné výšky a propastné hlubiny. Byla právnička, stejně jako on sám, ale zatímco on pracoval pro vládu, Pam vedla soudní spory o ohromné částky; pracovala pro pět set nejbohatších firem, které si mohly dovolit platit závratné honoráře její právnické kanceláře. Když se dala na studium práv, nejdřív se domníval, že to udělala kvůli němu, aby měli ještě něco společného. Později pochopil, že to pro ni byla cesta k získání nezávislosti.

To byla celá Pam.

Jakmile laptop nastartoval, otevřel si elektronickou poštu.

Žádné nové zprávy.

„Nic tu není.“

Pam k němu přispěchala. „Jak to? Řekli přece, že si máš zkontrolovat e-mail.“

„To bylo přede dvěma dny. A mimochodem, jak ses sem dostala?“

„Dali mi letenku, měli ji už koupenou.“

Nevěřil vlastním uším. „Copak ses fakt úplně zbláznila? Darovala jsi jim dvoudenní náskok.“

„Myslíš, že to nevím?“ zaječela. „Máš mě za úplného idiota? Řekli, že mi odposlouchávají telefony a že mě sledují. Jestli se prý odchýlím od jejich instrukcí, třeba jen trošičku, Gary umře. Ukázali mi jeho fotku.“ Objala se pažemi a znovu jí vyhrkly slzy. „Kdybys viděl ty jeho oči...“ Zase se zhroutila. „Byl vyděšený.“

Srdce mu bušilo o překot a ve spáncích mu tepalo. Schválně dal vale životu plnému každodenního nebezpečí a našel si něco

úplně odlišného. Že by ho teď ten starý život dohnal? Zafal prsty do okraje stolu. Jestli i on ztratí nervy, moc jim to neprospěje. Kdyby ti neznámí chtěli Garyho zabít, už by byl po smrti. Ale kdepak, Gary je pro ně předmětem obchodu – pákou, jak si získat jeho bezvýhradnou pozornost.

V laptopu píplo.

Sjel pohledem do rohu obrazovky – PŘÍCHOZÍ POŠTA. Na řádku, kde bývá uveden odesílatel, stálo slovo POZDRAV a v kolonce pro předmět vzkazu ŽIVOT VAŠEHO SYNA. Popojel kurzorem a otevřel e-mail.

MÁTE NĚCO, CO CHCI. ALEXANDRIJSKOU SPOJKU. UKRYL JSTE JI A JSTE JEDINÝ ČLOVĚK NA ZEMI, KTERÝ VÍ, KDE JI NAJÍT. JEĎTE PRO NI. MÁTE NA TO 72 HODIN. AŽ JI NAJDETE, ZMÁČKNĚTE NA TELEFONU DVOJKU. JESTLI SE MI BĚHEM TĚCH 72 HODIN NEOZVETE, STANETE SE BEZDĚTNÝM. JESTLI MĚ BĚHEM TĚ DOBY OKLAMETE, VÁŠ SYN PŘIJDE O ŽIVOTNĚ DŮLEŽITOU ČÁST TĚLA. 72 HODIN. NAJDĚTE ALEXANDRIJSKOU SPOJKU A USKUTEČNÍME VÝMĚNNÝ OBCHOD.

Pam mu stála za zády. „Co je to ta Alexandrijská spojka?“

Malone neodpověděl. Nesměl. Skutečně byl jediným člověkem na zemi, který věděl, kde ji najít, ale dal své slovo.

„Ten, kdo ten vzkaz poslal, ví, o co se jedná. Tak co je to?“

Zíral na obrazovku a uvědomoval si, že ten vzkaz nelze vystopovat. Odesílatel, stejně jako on, určitě umí využívat černé díry – počítačové servery, které náhodně směřují e-maily elektronickým bludištěm. Sledovat je sice není nemožné, ale velmi obtížné.

Vstal ze židle a prohrábl si vlasy; včera se chtěl dát ostříhat. Setřepal ze sebe zbytky rozespalosti a párkrát se zhluboka nadechl. Když ho Pam vytáhla z postele, natáhl na sebe džíny a košili s dlouhým rukávem, ani si ji nezapnul, takže pod ní vykukoval šedý nátělník. Teď se do něj strachy dala zima.

„Krucinál, Cottone...“

„Sklapni, Pam. Musím přemýšlet. Tímhle mi nijak nepomáháš.“

„Nepomáhám? Co...“

Mobil zazvonil. Pam po něm hrábla, ale vyškubl jí ho a okřikl ji: „Nech ho zvonit.“

„Co blázníš? Může to být Gary.“

„Měj rozum.“

Po třetím zazvonění vzal telefon a přijal hovor.

„Dal jste si načas,“ řekl mu do ucha mužský hlas. Postřehl v něm holandský přízvuk. „A buďte tak laskav, nezkoušejte žádné chvástání typu *jestli tomu chlapci ublížíte, zabiju vás*. Na to ani jeden nemáme čas. Vašich dvaasedmdesát hodin už začalo běžet.“

Malone mlčel, ale rozpomněl se, co se kdysi dávno naučil. Nikdy nedovol druhé straně, aby si diktovala podmínky. „Strčte si to svoje ultimátum za klobouk. Nikam nejedu.“

„Nebezpečně si zahráváte se synovým životem.“

„Chci vidět Garyho. Promluvit si s ním. Pak pojedu.“

„Podívejte se ven.“

Malone přeběhl k oknu. O tři poschodí níž se rozprostíralo Højbro Plads, pořád pusté, až na dvě postavy stojící na protější straně dlážděného prostranství.

Obě držely zbraně.

Granátometry.

„Myslím, že si to rozmyslíte,“ řekl mu do ucha ten hlas.

Nocí prorazily dva projektily a roztráštěly okna pod ním.

Vzápětí oba explodovaly.

2

Vídeň, Rakousko

2:12

Držitel Modrého křesla přihlížel, jak u osvětleného vchodu vysazuje vůz dva jeho kolegy. Nebyla to žádná limuzína ani nic příliš honosného, jen obyčejný sedan neurčité barvy, jaké jsou běžně k vidění na rušných rakouských silnicích. Perfektní dopravní prostředek, chce-li se člověk vyhnout pozornosti teroristů, zločinců, policie a zvědavých reportérů. Vzápětí dorazilo ještě jedno auto, vysadilo své pasažéry a zajelo na vydlážděné parkoviště, aby tam počkalo ve tmě pod stromy. Dvě další se objevila o pár minut později. Modré křeslo spokojeně opustil svou ložnici v prvním patře a sešel do přízemí.

Schůze se konala na obvyklém místě.

Na maďarském koberci stálo rozestavěno v širokém kruhu pět zlacených křesel s rovnými opěradly. Křesla byla úplně stejná až na jedno, které se pyšnilo šerpou v barvě královské modři přehozenou přes čalouněné opěradlo. U každého křesla stál zlacený stolek a na něm bronzová lampa, psací podložka a křišťálový zvonek. Nalevo od kruhu se v kamenném krbu rozhořival oheň a odrazy plamenů neklidně tančily po nástropních malbách.

V každém křesle seděl muž.

Byli rozesazeni sestupně podle své hodnosti. Dva z nich si ještě uchovali vlasy i zdraví. Tři byli plešatí a vypadali sešle. Všem bylo přinejmenším sedmdesát a měli na sobě usedlé oblečení; na mosazných věšácích u stěny visely jejich tmavé pláště se sametovými límci a šedé plstěné klobouky. Za každým starcem stál mladší muž – jeho nástupce, který byl přítomen, aby poslouchal a učil se, ale neměl dovoleno promluvit. Tak to chodilo odedávna. Pět Křesel, čtyři Stíny. Modré křeslo jednání řídí.

„Omlouvám se za tu pozdní hodinu, ale před pár hodinami dorazila zneklidňující informace.“ Hlas Modrého křesla byl napjatý a zadrhával. „Není vyloučeno, že naše poslední akce je ohrožena.“

„Prozradila se?“ zeptal se Druhé křeslo.

„Možná.“

Třetí křeslo si povzdechl. „Dá se ten problém vyřešit?“

„Myslím, že ano. Ale je zapotřebí jednat rychle.“

„Já varoval, že se do toho nemáme plést,“ toporně připomněl

Druhé křeslo a potřásl hlavou. „Měli jsme nechat věcem přirozený průběh.“

Třetí křeslo přitakal, stejně jako na předešlé schůzi. „Třeba je to znamení, že bychom měli nechat na pokoji i ledacos dalšího. O přirozeném chodu věcí by se dalo debatovat dlouho.“

Modré křeslo zavrtěl hlavou. „Posledně jsme odhlasovali opak. Padlo rozhodnutí, tak se ho musíme držet.“ Po krátké odmlce dodal: „Tahle situace si vyžaduje plné nasazení.“

„K dokončení bude zapotřebí taktu a šikovnosti,“ podotkl Třetí křeslo. „Nežádoucí pozornost by celý záměr zhatila. Chceme-li popohnat dění kupředu, doporučuji, abychom udělili *die Klauen der Adler* zplnomocnění jednat.“

Die Klauen der Adler. Orlí spár.

Dva další přikývli.

„Už jsem to udělal,“ oznámil Modré křeslo. „Svolal jsem tuto schůzku, aby můj počín ratifikovala.“

Návrh byl předložen a ruce se zvedly.

Čtyři proti jednomu, schváleno.

Modré křeslo byl potěšen.

Kodaň

Maloneův dům se otřásl jako při zemětřesení a zaplavila ho vlna žáru, která rychle stoupala schodištěm. Malone popadl Pam a oba sebou praštili na odřenou rohož na prkenné podlaze. Zaštitil Pam právě včas, protože domem otřásla až do základů další exploze. Zezdola se vyvalily plameny.

Vyhlédl ze dveří.

Dole zuřil požár.

Schodištěm stoupal dým a houstl v čím dál temnější mračno.

Malone vyskočil na nohy a vrhl se k oknu. Ti dva muži byli pryč. Do noci šlehaly ohnivé jazyky. Uvědomil si, co udělali – zapálili dolní podlaží, neměli tedy v úmyslu je zabít.

„Co se to stalo?“ zaúpěla Pam.

Ignoroval ji a otevřel okno. Místnost se rychle plnila kouřem.

„Až pak,“ okřikl ji a přeběhl přes ložnici k posteli.

Hrábl pod ni a vytáhl batoh, který měl neustále připravený dokonce i teď ve výslužbě, stejně jako během oněch dvanácti let, kdy pracoval jako agent oddělení Magellan Billet. Měl v něm pas, tisíc eur, rezervní doklady, šaty na převlečení a berettu s náboji. Jeho vlivný přítel Henrik Thorvaldsen ji teprve nedávno získal zpátky od dánské policie, která ji Maloneovi zabavila, když se před pár měsíci zapletl s templářskými rytíři.

Hodil si batoh na záda a vklouzl do sportovních bot. Na zavazování tkaniček neměl čas – místnost už byla plná kouře. Otevřel obě okna; trochu to pomohlo.

„Počkej tady,“ přikázal Pam.

Zatajil dech a rozběhl se ke schodišti. Od ulice ho dělila tři patra. V přízemí se nacházel jeho antikvariát. První a druhé poschodí sloužily jako skladiště a ve třetím bydlel. Hořelo v přízemí

a v druhém patře. Do tváře mu dýchl žár a donutil ho couvnout. Musely to být zápalné granáty.

Vrátil se zpátky do ložnice.

„Po schodech se ven nedostaneme. O to se postarali.“

Pam se choulila u okna, lapala po vzduchu a kašlala. Prosmýkl se kolem ní a vykoukl ven. Ložnice byla na rohu budovy. Sousední dům, ve kterém sídlilo klenotnictví a obchod s oděvy, byl o patro nižší a měl plochou střechu ohraničenou cihlovými zídka-mi, prý ze sedmnáctého století, jak mu povídali. Podíval se nahoru. Hned nad oknem čněla nezvykle široká římsa obíhající průčelí i obě boční strany jeho domu.

Někdo určitě přivolá hasiče a záchranku, ale Malone neměl v úmyslu čekat na výsuvný žebřík.

Pam kašlala čím dál víc a i jemu dělalo potíže dýchat. Ohlédl se po ní. „Podívej se tamhle nahoru,“ ukázal na římsu. „Pevně se té římsy chyt a přeručkuj za roh. Odtamtud se dá seskočit na střechu vedlejšího baráku.“

Vytřeštila oči. „Zbláznil ses? Jsme ve třetím patře.“

„Pam, může to tu každou chvíli vybuchnout. Je tu rozvod plynu. Ty granáty jsou dělané na to, aby způsobily požár. Do našeho patra žádný nestřelili, protože si přejí, abychom odtud vyvázli.“

Zdálo se mu, že jeho slova vůbec nevnímá.

„Musíme pryč, než sem dorazí policie a hasiči.“

„Pomůžou nám.“

„Chceš strávit příštích osm hodin odpovídáním na otázky? Máme jich jen dvaasedmdesát.“

Okamžitě pochopila, co tím myslí. Zvedla oči k římsě. „Nezvládnou to, Cottone.“ Její hlas poprvé nezněl nabroušeně.

„Gary nás potřebuje, Pam. Musíme odtud. Dívej se a pak to udělej přesně po mně.“

Upravil si batoh na zádech a protáhl se oknem. Chytil se římsy – drsný kámen hřál a okraj nebyl příliš silný, takže se dal pevně obejmout prsty. Pustil se do ručkování a kousek po kousku postupoval k nároží. Ještě něco přes metr, kolem rohu a pak se spustil na plochou střechu vedlejší budovy.

Přeběhl dopředu a zvedl hlavu. Pam ještě pořád stála u okna. „Tak pojď, dej se do toho. Udělej to jako já.“

Váhala.

Druhým patrem zalomcoval výbuch. Højbro Plads zasypala sprška skla z oken. Tmu prozářily plameny. Pam couvla zpátky dovnitř. Chyba. Hned zase vystrčila hlavu; zalykala se kašlem.

„Teď už musíš,“ zařval Malone.

Zřejmě si konečně připustila, že nemá na vybranou. Stejně jako předtím on se protáhla oknem a chytila se římsy. Vysunula tělo ven a pověsila se za ruce.

Viděl, že má zavřené oči. „Nemusíš se dívat. Jen přehmatávej rukama, jednou po druhé.“

Poslechla.

Dělilo je od sebe ani ne půldruhého metru římsy. Vedla si docela dobře, pomalu ručkovala. Pak pod sebou Malone zahlédl postavy. Dole na náměstí. Ti dva se vrátili, tentokrát s puškami.

Přehodil si batoh dopředu, hrábl do něj a vylovil berettu.

Dvakrát po těch mužích o patnáct metrů níž vypálil. Od domů kolem náměstí se odrazila pronikavá ozvěna výstřelů.

„Proč střílíš?“ vyhrkla Pam.

„Nezastavuj se.“

Další rána a muži se rozprchli každý jinam.

Pam dorazila na roh. Rychle se po ní podíval. „Zahni za roh a pak se pusť, jako já.“

Propátrával pohledem temnotu, ale střelce nikde neviděl. Pam se snažila dostat kolem rohu – jednou rukou se držela římsy, druhou hmatala po úchyту.

Vtom jí prsty proklouzly.

A padala.

Skočil po ní – s pistolí ještě pořád v druhé ruce – a povedlo se mu ji zachytit a strhnout k sobě. Oba se zhroutili na střechu. Pam sotva popadala dech a on také.

Zazvonil mobilní telefon.

Malone popolezl k batohu, vytáhl ho a zmáčkl tlačítko.

„Bavíte se dobře?“ zeptal se tentýž hlas jako předtím.

„Měl jste nějaký důvod, proč mi vyhodit obchod do povětří?“

„Neměl jste říkat, že nikam nejdete.“

„Chci mluvit s Garym.“

„Pravidla tu diktuju já. A vy jste ze svých dvaasedmdesáti hodin spotřeboval už šestatřicet minut. Na vašem místě bych sebou hodil. Závisí na tom život vašeho syna.“

Linka oněměla.

Blížil se zvuk sirén. Malone popadl batoh a vyskočil na nohy.
„Musíme jít.“

„Kdo to byl?“

„Náš problém.“

„Kdo to byl?“

Najednou ho popadl vztek. „Nemám poněti.“

„Co chce?“

„Něco, co mu nemůžu dát.“

„Co to má znamenat, že *nemůžeš*? Záleží na tom Garyho život. Podívej se – vyhodili ti do vzduchu dům.“

„Prokristapána, Pam, ještě žes mě na to upozornila. Jinak bych se nevšiml.“

Obrátil se k odchodu.

Zadržela ho. „Kam jdeme?“

„Pro odpověď na tu tvou otázku.“

4

Dominick Sabre stál na východním konci Højbro Plads a pozoroval, jak antikvariát Cottona Malonea hoří. Ostře žlutá hasičská auta už dorazila a chrlila vodu do plamenů šlehajících z oken.

Zatím šlo všechno jako po másle. Malone se rozhybal. Cesta k řádu vede přes chaos – to bylo Sabreovo životní motto.

„Dostali se dolů přes vedlejší barák,“ oznámil mu hlas ze sluchátek vysílačky.

„Kam šli?“ zašeptal do mikrofonu připnutého ke klopě.

„K Maloneovu autu.“

Přesně podle plánu.

Po celém náměstí pobíhali hasiči a rozvínovali další hadice, ze všech sil se snažili zabránit rozšíření požáru. Zdálo se, že oheň si přímo libuje. S nadšením stravoval staré knihy a vzácné tisky. Maloneův dům se brzy obrátí v popel.

„Všechno klape?“ zeptal se muž vedle něj, jeden z těch dvou Holanďanů, které si najal.

„Dohlédl jsem na to osobně. Všechno jde, jak má.“

Akci, k níž se schylovalo, předcházela spousta plánování. Ani nevěděl, zdali vůbec může skončit úspěchem – cíl byl příliš prchavý, příliš neurčitý –, ale pokud stopa, po které se ubírá, vůbec někam vede, bude připraven.

Jenže všechno stojí a padá s Malonem.

Dostal jméno Harold Earl a nikde v jeho záznamech se nevy světlovalo, jak přišel k přezdívkce Cotton. Maloneovi bylo osmačtyřicet, byl o jedenáct let starší než Sabre. Stejně jako on byl Američan, narozený v Georgii. Jeho matka pocházela z Jihu, otec byl voják z povolání, námořní důstojník, a zahynul na ponorce, která měla nehodu, když bylo Maloneovi deset. Malone se ku podivu vydal v otcových šlépějích, vystudoval námořní akademii a leteckou školu, ale pak náhle změnil kurz a s pomocí vládního

stipendia získal diplom z práv. Byl přeložen k vojenské justiční službě, kde strávil devět roků. Před třinácti lety opět zamířil jinam – přesunul se na ministerstvo spravedlnosti, do nově založeného oddělení Magellan Billet, které mělo na starosti nejchoulostivější mezinárodní vyšetřování týkající se Spojených států.

Tam zůstal až do loňska, kdy odešel do výslužby, opustil Ameriku, přestěhoval se do Kodaně a koupil si antikvariát.

Že by krize středního věku? Anebo potíže s vládou?

To Sabre netušil.

Taky to mohlo souviset s rozvodem. Sabre si jeho materiály prostudoval důkladně. Jenže kdo se v tom má vyznat? Malone byl prostě záhada. Byl sice vášnivý bibliofil, ale ty prudké zvraty se nedaly vysvětlit ničím, co se Sabre dočetl v jeho psychologickém profilu.

I další kousky skládky potvrzovaly, že jde o zdatného protivníka.

Vcelku plyně mluvil několika jazyky, nebylo o něm známo, že by trpěl nějakými škodlivými návyky či fobiemi, dokázal si jít za svým jako buldok a navíc byl obdařen eidetickou pamětí, kterou mu Sabre záviděl.

Schopný, zkušený, inteligentní. Pravý opak těch ňoumů, co si Sabre najal – čtyř Holanďanů postrádajících mozek, morálku i disciplínu.

Sabre postával na Højbro Plads a náměstí se zaplňovalo lidmi, kteří pozorovali hasiče při práci. Do tváří ho štípal noční chlad. Připadalo mu, že dánský podzim je všehovšudy kratičkou předehrou zimy. Zastrčil si ruce do kapes.

Spálit na uhel všechno, čeho se Cotton Malone za poslední rok domohl, byla nutnost. Nebylo za tím nic osobního, bral to čistě jen jako práci. A jestli mu Malone nenaservíruje to, co se po něm chce, bez váhání toho jeho kluka zabije.

Holanďan vedle něj – ten, který volal Maloneovi – zakašlal, ale jinak nepronesl ani slůvko. Sabre jim hned na začátku vtloukl do hlavy jednu ze svých neporušitelných zásad: *Mluv, jen když jsi tázán*. Na řečičky neměl čas ani náladu.

Ještě pár minut přihlížel té podívané. Konečně šeptl do mikrofonu na klopě: „Všichni zůstaňte ve střehu. Víme, kam jedou, a vy víte co máte dělat.“

5

4:00

Malone zaparkoval u Christiangade, sídla Henrika Thorvaldsena na východním pobřeží ostrova Sjaelland u úžiny Øresund. Měl za sebou dvaatřicetikilometrovou jízdu z Kodaně na sever. Urazil ji v nejnovějším modelu mazdy, se kterou parkoval kus od svého antikvariátu poblíž Christianburg Slot.

Poté, co se jim podařilo najít cestu ze střechy sousedního domu, chvíli pozoroval hasiče, jak se pokoušejí zkrotit oheň zuřící v jeho antikvariátu, a pochopil, že knihy jsou nenávratně ztraceny. Pokud je do poslední nepohlčí plameny, zničí je žár a kouř. Přihlížel tomu výjevu, zápasil s rostoucím hněvem a snažil se uplatnit v praxi poučku, kterou si kdysi osvojil: *Nenech se unést nenávisť k nepříteli*. Zastírá to zdravý úsudek. Kdepak, nenávisť nepotřebuje. Potřebuje uvažovat.

Jenže Pam ho nenechala.

„Kdo tu bydlí?“ vyptávala se.

„Jeden přítel.“

Pokoušela se na něm vyzvídat už během jízdy, ale skoro nic z něj nevyždímala, což ještě víc přiživilo její vztek. Jenže než se jí bude věnovat, potřebuje si napřed promluvit s jistým člověkem.

Ztemnělý dům byl dokonalou ukázkou dánského baroka – dvouposchodová stavba s pískovcovou fasádou a elegantně klenutou měděnou střechou. Jedno křídlo směřovalo do vnitrozemí, druhé bylo obráceno průčelím k moři. Dům zbudoval před třemi stovkami let jeden z Thorvaldsenů poté, co výnosně využil tuny bezcenné rašeliny jako palivo pro výrobu skla a zbohatl na tom. Další Thorvaldsenové sídlo celá staletí láskyplně udržovali a ze sklárny Adelgade Glasvaerker, s jejím výrazným symbolem dvou kruhů podtržených čarou vespod, se postupně stala nejvýznamnější sklárna v Dánsku. V současnosti ten moderní konglomerát

řídil stávající patriarcha rodu – Henrik Thorvaldsen, člověk, který přesvědčil Malonea, aby se přestěhoval do Dánska.

Malone vykročil k masivním vstupním dveřím. Stiskl zvonek a jeho příchod ohlásila zvonkohra, která mu připomínala kodaňský chrám v poledne. Opřel se do zvonku ještě jednou, pak zabušil. V jednom z horních oken se rozsvítilo. Pak v dalším. Za chvíli zaslechl odemykat a dveře se otevřely. Na muže, který vykoukl ven, bylo znát, že ho zburcovali ze spánku, ale přesto měl vlasy barvy mědi učesané, v obličeji pečlivě ovládaný výraz a bavlněný oděv jako ze žehlírny.

Jesper. Hlava Thorvaldsenovy domácnosti.

„Probudte ho,“ požádal ho Malone dánsky.

„A důvod tak krajního počínu ve čtyři ráno?“

„Podívejte se na mě,“ utrousil Malone. Byl zpocený a špinavý, celý od sazí. „Nestačí vám to?“

„Skoro mám dojem, že ano.“

„Počkáme v pracovně. Potřebuju k počítači.“

Malone ze všeho nejdřív otevřel svou e-mailovou schránku, aby se podíval, jestli nedorazil nějaký další vzkaz, ale nic tam nebylo. Pak se připojil k tajnému serveru Magellan Billetu – využil hesla, které mu prozradila jeho bývalá nadřízená Stephanie Nelleová. I když už jako agent ve výslužbě nepatřil k zaměstnancům ministerstva spravedlnosti, Stephanie mu oplátkou za to, co pro ni nedávno udělal ve Francii, poskytla možnost komunikovat s ní přímo. Věděl, že vzhledem k časovému posunu – v Atlantě bylo teprve pondělí, deset večer – se k ní vzkaz dostane okamžitě.

Když se do pracovny přišoural Thorvaldsen, vzhlédl Malone od počítače. Starý Dán se očividně stačil převléknout. Jeho nevyšoká shrbená postava, důsledek toho, že se jeho páteř už dlouho odmítala napřímít, tonula v příliš velkém svetru oranžovém jako tykev. Husté stříbrné vlasy měl scísnuté ke straně, nad očima se mu ježilo huňaté obočí. Do čela a kolem úst se mu zařizly hluboké vrásky a z bledé pleti bylo poznat, že se vyhýbá slunci. Malone věděl, že jen zřídkakdy vychází ven. V Evropě, kde je spousta starých jmen, se řadil na přední místa žebříčku boháčů.

„Co se děje?“ zeptal se.

„Henriku, tohle je Pam, moje bývalá manželka.“

Thorvaldsen se na ni vřele usmál. „Těší mě, že vás poznávám.“

„Na zdvořilosti nemáme čas,“ vyštěkla na Malonea, aniž by hostitele vzala na vědomí. „Musíme se postarat o Garyho.“

Thorvaldsen se na ně díval. „Vypadáš příšerně, Cottone, a na ní je znát strach.“

„Jenom strach?“ opáčila Pam. „Zrovna jsem vyvázla z hořícího domu. Můj syn je nezvěstný. Trpím pásmovou nemocí a už dva dny jsem nic nejedla.“

„Dám přichystat něco k snědku.“ Thorvaldsen zachovával klidný tón, jako by se s něčím podobným setkával noc co noc.

„O jídlo nestojím. Chci zachránit syna.“

Malone vyložil Thorvaldsenovi, co se stalo v Kodani, a uzavřel: „Bojím se, že s domem je konec.“

„Což je momentálně naše nejmenší starost.“

Maloneovi neuniklo to množné číslo a stěží potlačil úsměv. Tohle se mu na Thorvaldsenovi líbilo – za všech okolností stojí na vaší straně.

Pam přecházela sem a tam jako lvice v kleci. Malone si všiml, že od doby, kdy spolu mluvili naposled, trochu pohubla. Byla od přírody štíhlá, s dlouhými narudlými vlasy, a její světlé pleti skropené pihami čas nijak neublížil. Šaty měla sice nadranc stejně jako nervy, ale vypadala stejně hezky jako před lety, když se s ní krátce po svém nástupu k vojenské justiční službě oženil. Jenže s Pam byla potíže – byla to navenek báječná, ale uvnitř problematická bytost. I když teď měla oči vyplakané skoro do krvava, čišela jí z nich ledová zuřivost. Byla to inteligentní kultivovaná žena, ale momentálně jí zmítal hněv, zmatek a strach. Usuzoval, že nic z toho věci neposlouží.

„Na co čekáš?“ vyštěkla.

Zadíval se na monitor. Pořád ještě čekal na povolení přístupu na server Billetu. Jeho požadavek pravděpodobně přesměrovali přímo ke Stephanii, aby ho odsouhlasila. Věděl, že jakmile zjistí, kdo s ní chce mluvit, okamžitě se mu ohlásí.

„Takže tohleto bývala tvoje práce?“ zaútočila znovu Pam. „Lidi se snaží jeden druhého upálit. Strílejí po sobě z pistolí. Tohleto

jsi dělal? Vidíš, kam nás to zavedlo? Vidíš, v jakém srabu vězíme?“

„Paní Maloneová...“ ozval se Henrik.

„Neříkejte mi tak,“ utrhla se na něj. „Měla jsem si dát změnit příjmení. Zdravý rozum mě k tomu po rozvodu nabádal. Ale já ne, nechtěla jsem se jmenovat jinak než Gary. Neřekne proti milovanému tatíčkovi ani slovo. Kdepak, Cottone, pro toho kluka jsi prostě jednička. V jeho očích se ti nikdo nevyrovná. Větší pitomost svět neviděl.“

Chtěla se hádat a Malone si skoro přál mít dost času, aby jí mohl vyhovět.

V počítači zapívalo. Na monitoru naskočila přístupová stránka Billetu.

Natukal heslo a otevřelo se dialogové okno. Naskočila slova **TEMPLÁŘŠTÍ RYTÍŘI** – Stephaniino kódované ohlášení. V odpověď vytukal **OPATSTVÍ DES FONTAINES**, jméno místa, kde se Stephanií před pár měsíci našli moderní pokračovatele onoho středověkého řádu. Vzápětí se na obrazovce objevilo *Co je, Cottone?*

Shrnul pro ni, co se stalo. Odpověděla:

Došlo tady k úniku informací. Předě dvěma měsíci. Někdo se naboural do tajných souborů.

Povíš mi k tomu něco víc?

Teď ne. Chtěli jsme to udržet v tajnosti. Potřebuju si pár věcí ověřit. Počkej a já se ti brzy ozvu. Kde jsi?

U tvého nejmilejšího Dána.

Že ho moc pozdravuju.

Slyšel, jak se Henrik uchechtl; věděl, že Henrik se Stephanií se navzájem snášejí jen kvůli němu, jako rozvedení rodiče kvůli dítěti.

„To tu máme jenom sedět a čekat?“ rozhořčila se Pam. Oba četli Maloneovi přes rameno.

„Přesně tak.“

Rozběhla se ke dveřím. „Ty si tu pro mě za mě sed. Ale já něco udělám.“

„A co?“ zeptal se.

„Půjdu na policii.“

Rozrazilla dveře. Před nimi na chodbě stál Jesper a zastoupil jí cestu. Pam ho probodla pohledem. „Uhněte mi.“

Komorník stál bez hnutí.

Otočila se k Henrikovi. „Řekněte svému sluhovi, ať se hne, nebo s ním zametu.“

„Jen si poslužte a zkuste to,“ doporučil jí Thorvaldsen.

Malone byl rád, že Henrik její ztřeštěnost předvídal. „Pam, já taky trnu hrůzou. Ale policie nic nezmůže. Ten prevít má dvou-denní náskok. Abych Garymu dokázal pomoci, potřebuju informace.“

„Neuronil jsi ani slzu. Ne že by mě to překvapovalo, u tebe ani náhodou. To jsi celý ty.“

Hrozně se ho to dotklo tím spíš, že mu to vmetla žena, která mu přede dvěma měsíci s ledovým klidem oznámila, že není Garyho otec. Dospěl k závěru, že na jeho citech k chlapci se tím odhalením nic nemění – Gary je jeho syn a navždycky jím zůstane –, ale názor na bývalou manželku změnil od základu. Hrdlem mu stoupal vztek. „Už jsi to podělala, jak se dalo. Mělas mi okamžitě zavolat. Při svojí vychytralosti by sis určitě našla způsob, jak se spojit buď se mnou, nebo se Stephanií. Vždyť ji máš přímo v Atlantě. Místo toho jsi těm chlapům věnovala dva dny. Nemám čas ani energii na to, abych válčil zároveň s tebou i s nimi. Dřepni si na zadek a drž klapačku.“

Pam to připravilo o řeč. Podvolila se a sklesla na koženou pohovku.

Jesper tiše zavřel dveře a zůstal venku.

„Jedno mi ale prozrad,“ řekla Pam s očima upřenýma na podlahu a tváří nehybnou jako mramor.

Bylo mu jasné, kam míří. „Ráda bys věděla, proč těm únoscům nemůžu dát, co chtějí? Není to tak jednoduché.“

„V sázce je život dítěte.“

„Ne jen tak nějakého dítěte, Pam. Našeho syna.“

Nezareagovala. Asi jí konečně došlo, že má pravdu – aby mohli jednat, potřebují informace. Malone si připadal jako ve vzduchoprázdnu. Jako den poté, co složil zkoušky na právech, jako tenkrát, když požádal o přeložení od námořnictva do Magellan Billetu, anebo tenkrát, když vkrácel do kanceláře Stephanie Nelové a dal výpověď.

Byl plný očekávání, vytoužených představ a odhodlání, a přitom vůbec nevěděl, do čeho jde.

A přemítal, co asi zrovna dělá Stephanie.

6

Washington, D. C.

pondělí 3. října

22:30

Stephanie Nelleová byla ráda, že je sama. Nedokázala zakrýt obavy a ani trochu nestála o to, aby si kdokoli – a už vůbec ne některý nadřízený – všiml, že je ustaraná. Málokdy dopustila, aby se to, co se děje v terénu, nějak dotklo jejich citů, ale únos Garyho Malonea ji těžce zasáhl. Pobývala v hlavním městě a právě se vrátila z pozdní pracovní večere s poradcem pro národní bezpečnost. Kongres se choval čím dál zdrženlivěji vůči zákonům přijatým po 9. září. Měly platit jen do určitého data a hodně kongresmanů by to tak rádo nechalo, kdežto vláda naopak vyrukovala do boje o prodloužení jejich platnosti. Včera se několik vysoce postavených vládních činitelů vystřídalo v nedělních talk-show, aby oponovali kritikům, a ranní noviny otiskly články, kterými je nakrmila mašinérie vládního tiskového aparátu. Stephanie povolali z Atlanty, aby zítra pomohla lobbovat u klíčových senátorů. Dnešní schůzka byla přípravná – a Stephanie bylo jasné, že ostatní si hlavně chtěli ověřit, co přesně zamýšlí říkat.

Nenáviděla politiku.

Za dobu strávenou na ministerstvu spravedlnosti sloužila třem prezidentům a s nynější administrativou se bez debaty vycházelo nejhůř. Vláda stála jednoznačně napravo od středu a každým dnem se posouvala víc a víc do extrému. Prezident už si zajistil funkci na druhé období a v úřadu mu zbývaly tři roky, takže přemýšlel o tom, jak se zapíše do dějin, a jaký lepší epitaf by si mohl přát než *muž, který rozdrtil terorismus?*

Stephanii bylo tohle všechno srdečně fuk.

Prezidenti přicházejí a odcházejí.

Ale protože se dotyčná protiteroristická ustanovení osvědčila, ujistila poradce pro národní bezpečnost, že se ráno zachová jako poslušná holčička a bude říkat, co se od ní chce.

Jenže to bylo předtím, než se dozvěděla, že Cottonu Maloneovi unesli syna.

Telefon v Thorvaldsenově studovně zazvonil tak pronikavě, že Maloneovi rozjitřil všechny nervy v těle.

Henrik zvedl sluchátko. „Rád vás zase slyším, Stephanie. Taky moc a moc pozdravuju.“ Zasmál se. „Ano, Cotton je tady.“

Malone mu sebral telefon. „Tak povídej.“

„Někdy kolem Dne práce jsme si všimli, že se nám někdo už mnohem dřív naboural do systému. Povedlo se mu prohlédnout si utajené záznamy – zvláště jeden.“

Hned věděl jaký. „Dochází ti, že jsi ohrozila mého syna tím, žes to držela pod pokličkou?“

Na druhém konci linky se rozhostilo ticho.

„Odpověz mi, hergot.“

„Nemůžu, Cottone. A ty dobře víš proč. Jen mi řekni, co uděláš.“

Bylo mu jasné, co tou otázkou míní. Vydá tomu hlasu v mobilním telefonu Alexandrijskou spojku? „Proč bych neměl udělat, co se po mně chce?“

„Odpovědět si můžeš jen ty sám.“

„Stojí něco za to, abych kvůli tomu riskoval synův život? Potřebuju pochopit, co za tím vším vězí. Dozvědět se, co se mi před pěti lety neřeklo.“

„Já se to taky chci dozvědět,“ řekla Stephanie. „Ani mně nic neřekli.“

Stará obehnaná písnička. „Nebulíkuj mě. Nemám na to náladu.“

„Tentokrát s tebou hraju na rovinu. Vážně mi nic neřekli. Ale když jsi mě teď požádal, abych to proklepla, dostala jsem zelenou. Už jsem se obrátila na ministra spravedlnosti, aby mi odpověděl na otázky.“

„Jak se o té spojce vůbec někdo mohl dozvědět? Mělo se o tom přece vědět jen na nejvyšších místech. Tak se to dohodlo.“

„Vynikající otázka.“

„Ještě pořád jsi mi neřekla, proč jsi mi zatajila ten únik informací.“

„Ne, Cottone, neřekla.“

„Vůbec tě nenapadlo, že jsem jediný na světě, kdo o spojce ví? Nedoklaplo ti to?“

„Jak jsem mohla předvídat, co se stane?“

„Protože máš dvacet let zkušeností. Protože nejsi pitomá. Protože jsme přátelé. Protože,“ jeho strach vyvřel naplno, „tvoje blbost může mého syna stát život.“

Pam při těch slovech nadskočila a Malone jen doufal, že jeho bývalá žena nevybuchne.

„Uvědomuju si to, Cottone.“

Ani ho nenapadlo brát si servítky. „To se mi teda ulevilo!“

„Obuju se tady do toho. A něco ti navrhnou: Mám ve Švédsku agenta, který může do Dánska dorazit během dopoledne. Všechno ti poví.“

„Kdy a kde?“

„Navrhl Kronborg Slot. V jedenáct.“

Malone tu mohutnou pevnost znal. Stála nedaleko, na kousku holé půdy shlížejícím na zátoku Øresund. Navěky ji proslavil Shakespeare, když do ní umístil děj *Hamleta*. Teď to byla nejpopulárnější turistická atrakce ve Skandinávii.

„Prý v plesovém sále. Počítám, že víš, kde to je?“

„Budu tam.“

„Cottone, udělám všechno, co je v mých silách, abych ti pomohla.“

„To je to nejmenší, co můžeš udělat – vzhledem k okolnostem.“

A praštil jí telefonem.

7

Washington, D. C.

úterý 4. října

4:00

Stephanie vstoupila do domu Brenta Greena, ministra spravedlnosti Spojených států. Dorazila do Georgetownu autem. Zatelefonovala Greenovi před půlnocí, stručně mu vylíčila, co se stalo, a požádala ho o osobní schůzku. Chtěl trochu času, aby se na tu záležitost mohl podívat, a jí nezbylo než na to přistoupit.

Green na ni čekal ve své pracovně.

Sloužil prezidentovi po celé jeho první volební období a byl jedním z hrstky členů kabinetu, kteří svolili, že zůstanou i na to druhé. Jako právník si získal oblibu svým vystupováním v křesťanských a konzervativních kauzách – byl starý mládenec z Nové Anglie a o jeho jméno se nikdy ani vzdáleně neotřel žádný skandál. Dokonce i takhle časně ráno sršel elánem. Vlasy a bradku měl pečlivě vykartáčované a hladce sčesané, na sobě značkový oblek s jemným proužkem. Šestkrát ho zvolili do Kongresu, a než si ho prezident vytáhl na ministerstvo spravedlnosti, zastával úřad guvernéra Vermontu. Pro svou otevřenost a přímé jednání byl oblíben na obou stranách politického spektra, ale zdálo se, že rezervovaná povaha mu brání dotáhnout to v národním měřítku výš než na ministra spravedlnosti.

Stephanie nikdy dřív nebyla u Greena doma a očekávala nevrlidné prostředí bez jakékoli představitosti, odrážející osobnost majitele. Místnosti však působily útulně a domácky. Mezi barvami převládala siena, světlehnědá, různé odstíny světlezelené, kaštanové a oranžové – „hemingwayovský styl“, jak inzerovala podobné barevné ladění jedna atlantská nábytkářská firma.

„Tahle záležitost je neobvyklá dokonce i na vás, Stephanie,“ řekl Green, když se s ní pozdravil. „Zjistila jste mezitím od Malonea něco dalšího?“

„Chystal se odjet do Kronborgu. Vzhledem k časovému posunu je už touhle dobou nejspíš na cestě.“

Green jí nabídl židli. „Zdá se, že události nabírají spád.“

„O tomhle problému už byla řeč dřív, Brente. Do tajné databáze se naboural někdo z nejvyšších míst. Víme, že si okopíroval soubory o Alexandrijské spojce.“

„Vyšetřuje to přece FBI.“

„Nedejte se vysmát! Ředitel se div nepřerazí, jak leze prezidentovi do zadku – ten do toho nikoho z Bílého domu nenamočí.“

„Barvitě a výstižně vyjádření – jako obvykle. Jenže bohužel je to jediný postup, který máme k dispozici.“

„Můžeme se pustit do vyšetřování sami.“

„Jen bychom si zadělali na potíže.“

„Na ty jsem zvyklá.“

Green se usmál. „To jste.“ Odmlčel se. „Zajímalo by mě, kolik toho o té spojce doopravdy víte.“

„Když jsem Cottona před pěti lety posílala do akce, přistoupila jsem na to, že žádné podrobnosti znát nebudu. Není to neobvyklý postup. Dostávám se do podobných situací často, tak jsem se tím nijak zvlášť nezaobírala. Ale teď se potřebuju dozvědět, co se dá.“

V Greenově tváři se objevily obavy. „Patrně poruším velehoru federálních zákonů, ale souhlasím – je načase, abyste se to dozvěděla.“

Malone pohlížel přes skalnatou vyvýšeninu na hrad Kronborg. Kdysi odtamtud pevnostní děla mířila na cizí lodi proplouvající úžinou z Baltu do Severního moře a vybíranými poplatky tučnělo dánské bohatství. Teď z okrových zdí zdvýchajících se k zářivě azurovému nebi čísela zasmušilost. Hrad už nesloužil jako pevnost; byla to prostě jen stavba ve stylu severské renesance, zpestřená osmibokými věžemi, špičatými vížkami a střechami pokrytými měděnkou, která upomínala spíš na Holandsko než Dánsko. Vlastně žádný div, pomyslel si Malone; věděl, že v šestnáctém století se stavba hradu bez nějakého toho holandského stavitele neobešla. Tohle místo schůzky se mu zamlouvalo. Když se chce člověk zneviditelnit, není nad veřejné prostranství. Během své práce v Magellan Billetu jich využil spoustu.

Jízda na sever z Christianguade mu trvala všehovšudy čtvrt hodiny. Thorvaldsen žil napůl cesty mezi Kodaní a Helsingørem, rušným přístavním městem přiléhajícím k hradu. Malone navštívil jak Kronborg, tak Helsingør už dřív, potuloval se po okolních plážích a hledal jantar – byl to příjemný způsob, jak trávit odpočinkové nedělní odpoledne. Dnes ale bylo všechno jinak. Byl ve střehu. Připraven k boji.

„Na co čekáme?“ zeptala se Pam. Tvářila se strnule, jako by měla místo tváře masku.

Nezbylo mu než ji vzít s sebou. Paličatě si stála na svém a vyhrožovala, že jestli ji nechá u Thorvaldsena, šeredně mu zavaří. Naprosto chápal, že se jí přičítá prostě jen nečinně čekat. Napětí a nucená pasivita vytvářejí výbušnou směsici.

„Náš člověk má dorazit v jedenáct,“ připomněl jí.

„Už jsme promrhali až moc času.“

„Nic z toho, co jsme dělali, mrháním času nebylo.“

Po telefonátu se Stephanií se mu povedlo na pár hodin usnout. Polomrtvý nevyspáním by Garymu nijak neprospěl. Potom se převlékl do rezervního oblečení z batohu – Paminy šaty vyčistil Jesper – a dali si malou snídani.

Takže byl připraven.

Mrkl se na hodinky – 10:20.

Parkoviště se začínala zaplňovat auty. Brzy dorazí i autobusy. Do Hamletova hradu se chce podívat kdekdo.

Jemu byl v tuhle chvíli ukradený.

„Pojďme.“

„Alexandrijská spojka je člověk,“ řekl Green. „Jmenuje se George Haddád. Je to palestinský učenec, odborník na biblická studia.“

Stephanie to jméno slyšela už dřív. Haddád se osobně znal s Malonem a před pěti lety výslovně požádal o jeho pomoc.

„A co je na něm tak důležitého, že to stojí za život Garyho Malonea?“

„Zmizelá Alexandrijská knihovna.“

„Děláte si legraci?“

Green zavrtěl hlavou. „Haddád možná ví, kde je.“

„Jaký to dnes ještě může mít význam?“

„Dost velký. V té knihovně se soustředilo obrovské množství vědění, neměla na téhle planetě obdoby. Fungovala šest set let, až do poloviny sedmého století, kdy se muslimové definitivně ujali vlády nad Alexandrií a zlikvidovali všechno, co se neslučovalo s islámem. Půl milionu svitků, kodexů, map – v knihovně se nacházelo všechno, na co si jen vzpomenete. A co se dochovalo? Nikdo nikdy nenašel ani jediný útržek pergamenu.“

„A Haddád ano?“

„Aspoň to naznačoval. Pracoval na jakési biblické teorii. Netuším, čeho se týkala, ale klíčový důkaz se údajně nacházel v té ztracené knihovně.“

„Jak by to mohl vědět?“

„To taky netuším, Stephanie. Když ale před pěti lety naši lidé na Západním břehu, na Sinaji a v Jeruzalémě vznesli úplně nevinné požadavky na víza, přístup do archivů a povolení k archeologickým vykopávkám, Izraelci najednou začali vyvádět jako nepřítel. Proto požádal Haddád Malonea o pomoc.“

„Mělo jít o misi naslepo, což se mi nelíbilo.“

Mise naslepo znamenala, že Malone měl Haddáda chránit, ale nesměl se na nic ptát. Vzpomínala si, že ani Maloneovi se to nezamlouvalo.

„Haddád věřil jedině Maloneovi,“ pokračoval Green. „Proto to byl právě Cotton, kdo mu nakonec zařídil úkryt a je teď jediný, kdo zná místo jeho pobytu. Vládním úředníkům zřejmě nevadilo, že Haddáda uklidí do ústraní, pokud budou mít pod kontrolou cestičku, která k němu vede.“

„Proč?“

Green zavrtěl hlavou. „Nedává mi to dvakrát smysl. Ale existuje náznak, co by mohlo být v sázce.“

Zbystřila uši.

„Na okraji jedné zprávy jsem našel poznámku *Genesis 13:14-17*. Víte, co je to za citát?“

„Tak dalece se v bibli nevyznám.“

„*I pravil Hospodin Abramovi: Rozhlédni se z místa, na němž jsi, pohlédni na sever i na jih, na východ i na západ, neboť celou tu zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu až navěky.*“

Tohle znala – příslib, z něž Židé od dávnověku odvozují svůj biblický nárok na Svatou zemi.

„Hnul se tedy Abram se stany, přišel a usadil se při božišti Mamre, které je u Hebronu. I tam vybudoval Hospodinu oltář,“ pokračoval Green. „Mamre je v Hebronu, na dnešním Západním břehu, a je to země, kterou Bůh dal Židům. Z Abrama se stal Abrahám. A právě tahle biblická pasáž je jádrem sporů na Blízkém východě.“

Stephanie to také věděla. Konflikty mezi Araby a Židy na Blízkém východě nejsou politickým bojem, jak je mnozí lidé vnímají. Jsou nekonečným soupeřením o Slovo Boží.

„A je tu ještě jedna zajímavá skutečnost,“ řekl Green. „Krátce poté, co Malone Haddáda ukryl, poslali Saúdové do západní Arábie buldozery a srovnali tam se zemí celá města. Během tří týdnů je úplně zlikvidovali. Obyvatele přesídlili, domy zbourali. Po těch městech nezůstalo ani památky. Uniklo to tehdy pozornosti a nikde se o tom nepsalo, protože ta část země je uzavřená.“

„Proč by něco takového dělali? To mi připadá jako krajnost, dokonce i na Saúdy.“

„Nikdo nikdy nepřišel s rozumným vysvětlením. Ale počínali si velmi cílevědomě.“

„Potřebujeme vědět víc, Brente. Hlavně Cotton. Musí se rozhodnout.“

„Probral jsem to před hodinou s poradcem pro národní bezpečnost. Kupodivu je ještě míň v obraze než já. O spojce se sice něco doslechl, ale doporučil mi, ať si promluví s někým dalším.“

Hned věděla s kým. „S Larrym Daleym.“

Lawrence Daley působil jako zástupce poradce pro národní bezpečnost a měl blízko k prezidentovi i viceprezidentovi. Nikdy se neobjevoval v nedělních dopoledních talk-show, nebyl vidět v CNN ani ve Fox News. Patřil k vlivným lidem za scénou; propojoval vyšší patra Bílého domu se zbytkem politického světa.

Ale byl tu jeden zádrhel.

„Já tomu člověku nevěřím,“ prohlásila Stephanie.

Green zřejmě zachytil v jejím hlasu ještě další podtón, ale mlčel a jen se na ni díval pronikavýma šedýma očima.

„Nad Malonem nemáme žádnou pravomoc,“ upozornila ho. „Udělá, co uzná za vhodné. A momentálně pění vzteky.“

„Cotton je profík.“

„Když se ocitne v ohrožení někdo blízký, je všechno jinak.“

Promlouvala z ní vlastní zkušenost; nedávno se sama utkala s přízraky minulosti.

„Je jediný, kdo ví, kde je George Haddád,“ konstatoval Green.

„Má v ruce eso.“

„A právě proto ho tlačí ke zdi.“

Green se do ní zaklínil pohledem.

Uvědomila si, že je jí vidět na očích, jak se v ní mísí obavy s podezřením.

„Povězte mi, Stephanie – proč mi nedůvěřujete?“